

σταδίων τῶν ἁφουσιανῶν, καὶ φανήσεται προδότης τῆς σχολῆς αὐτῶν, ἵτις ἐξ ἑνὸς ἑκατομμυρίου ὀκκάδων οἴνου, κατὰ μέσον ὄρον ἐξ Ἀφουσίας ἐπιείκως παραγομένου, καὶ μάλιστα ἐκ τῶν εἰσπράξεων τρέφοντος τὰς ὀλίγας οἰκογενείας τῆς νήσου, ἐλάχιστα δύναται τὰ ναυαγισθῆ. Πιθανῶς τὸ μετόχιον ἐστὶ πλούσιον· ἐν μέσῳ τόπου πτωχοῦ, παραδόξον ἀποτελοῦν φαίνεται, οὐ πρὸς θεῶν καὶ μόνον οὐδὲς ἴδεε μεταβῆ. Ἐπὶ τῆς ἁρδεως τοῦ παραδόξου, τοῦτον φωνὴ ἀσθενῆς, πονοῦσα τὴν κοινότητα, βεβαίως εἰσακουσθήσεται παρὰ τοῖς προέχουσιν τοῦ Βασιλεῖος μοναχοῖς, ἵνα μὴ τὸ μὲν μετόχιον ἀντιθεσὶν ἀποτελῇ διαρκῶς πρὸς τὴν πνευματικὴν πτωχείαν τῆς νήσου ταύτης, ἡ δὲ νῆσος ἄλλην ἀντιθεσὶν πάλιν πρὸς τὴν ἀπέναντι αὐτῆς Κούταλιν, τὴν τοσοῦτ' ἀπορημένην ἐν πᾶσιν ἐποχῇ.

ΜΑΧΟΥΡΗ 12. ΓΕΛΕΩΝ.

ΕΠΙΣΚΟΠΙΚΟΙ ΚΑΤΑΛΟΓΟΙ

Παρατηρηθεὶς ἐπὶ τῶν χρονολογικῶν καταλόγων τοῦ δεσποῦ, μητροπολίτου Ἀμαθείας κ. Ἀνθίου, Ἀλεξούδη.

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Ἀνέγγουμεν ἐν τῷ ὑπὸ ἀριθμὸν 6,416 καὶ χρονολογίαν 5 Δεκεμβρίου 1890 φύλλῳ τοῦ «Νεολόγου» τὸν κατάλογον ὃν ἐδημοσίωσαν ἡ Α. Σεβ. ὁ Μητροπολίτης Ἀμαθείας κ. Ἀνθίος περὶ τῶν κατὰ καιροὺς ἐπισκοπῶν καὶ μητροπολιτῶν τῆς ἐπαρχίας Ἰωαννίνων. Ἡ Α. Σεβ. γράφων ἐν τῷ σπουδαίῳ ἔργῳ αὐτοῦ τὸν κατάλογον τῶν Ἰωαννίνων τῶν ἀπὸ Χριστοῦ ἀρχιερατευσάντων, οὐδένα ποιεῖται λόγον περὶ τῆς συστάσεως τῆς μητροπόλεως, περὶ τῶν ὑποκειμένων αὐτῇ ἐπισκοπῶν, παραλείπει δὲ καὶ τινὰς περὶ τῶν καλῶν νομιζόμεν νῦν ὀμιλῶμεν ἐνταῦθα. Τὰ Ἰωαννίνα, κείμενα ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὁχθῆς τῆς Παμβώτιδος λίμνης, ὡς ἐπισκοπὴ δὲ ἄρχονται γ' ἀναφαίνονται περὶ τὰ τέλη τῆς ἐννάτης ἑκατονταετηρίδος, κατὰ τὴν ἐν Κωνσταντίνῳ Σύνοδον ἐπὶ Φωτίου τοῦ πατριάρχου (Γ. Χ. Χασιώτου Πραγμ. περὶ Δωδών. σελ. 119), ἣν δὲ πέμπτῃ κατὰ τὴν τάξιν ἐπισκοπῇ καὶ ὑπῆγοντο εἰς τὴν τῆς Νικοπόλεως μητροπόλιν, διότι ἡ Νικόπολις τότε ἦν μητροπολις μετὰ δεκά ἐπισκοπὰς ἐκτίσθη δὲ ὑπὸ Καίσαρος πρώτων τῶν πόλεων τῆς Ἡπείρου οὐδὲν ἐπεσκέψατο καὶ ὁ ἀποστόλος Παῦλος, ὅστις ἐοῦστος τὴν ἐκεῖ ἐκκλησίαν τῷ 64 ὡτησίῳ εἶπε καθ' ὃ, περιδεύων τὸ Ἰλλυρικόν ἐγὼ νῦν παραχειμάσῃ ἐν Νικοπόλει (Πρεβέρη) ὡς ἐξάγεται ἐξ ὧν γράφῃ πρὸς τὸν μαθητὴν αὐτοῦ Τίτον τὸν ἀποστόλον: «ὅταν πέμψω Ἀρτεμῖαν πρὸς σὲ ἡ Τυχικὸν σπουδασὸν ἐλθεῖν πρὸς με εἰς Νικόπολιν, ἐκεῖ γὰρ κέκοιται παραχειμάσαι (πρὸς Τίτον ἐπιστολ. Πάβλ. κεφάλ. Γ' 8). Ἡ Νικόπολις τότε ἐπισκοπὸς πόλις κατὰ τὴν ἐκκλησίαν καὶ πόλιν.

*) Ἀποσπάσμα μακρᾶς διατριβῆς περὶ Προκωνήσου.

διοικήσιν ἢν ἡ Δ' κατὰ τὴν ἐπὶ Ἰουστινιανῷ τῷ 510 μ. Χ. ἐκκλησίᾳ, διαίρεσιν καὶ εἶχεν ἐπισκόπους τὸν Βονίτιον, τὸν Ἀετοῦ, τὸν Ἀγχυραίου, τὸν Ρωγῶν, τὸν Φωτικῆς, τὸν Δουίνουπόλεως, τὸν Φοινίκης, τὸν Βουθρωτοῦ, τὸν Δωδώνης, τὸν Ἀδριανουπόλεως, τὸν Εὐροίας κτλ. Μεταξὺ τῶν ἀνωτέρω ἐπισκοπῶν, αἵτινες ὑπῆγοντο τῇ τῆς Νικοπόλεως μητροπόλει ἢν καὶ ἡ τῶν Ἰωαννίνων ἐπισκοπὴ, ἵτις φαίνεται ὅτε μὲν Νικοπόλεως, ὅτε δὲ Ναυπάκτου. Ἀλλὰ καὶ κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ σοφοῦ Λέοντος ὑπῆγοντο εἰς τὸν μητροπολίτην Ναυπάκτου Αἰτωλίας, ἐννέα ἐπισκοπαὶ ὡς τῆς Ἀγγελῶν, Ἰωαννίνων, Δουίνουπόλεως κτλ. Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐννέα ἐπισκοπῶν, τῶν εἰς τὴν τῆς Νικοπόλεως μητροπόλιν τότε ὑπαγομένων, τὰ Ἰωαννίνα ἀντικαθίστασι τὴν Δωδώνην, διότι ἡ παροικία τῆς ἐπισκοπῆς Δωδώνης εὐρεταὶ ἀδιστάτως κειμένη κατὰ τὸν Π. Ἀραβαντινὸν (περὶ Δωδών. Πράγματ. σελ. 48), ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Ἰωαννίνων, διότι ἐκ τῶν δώδεκα ἐπισκοπῶν τῶν πάλαι ἐν τῇ παλαιᾷ Ἡπείρῳ ἀκμαζουσῶν, εὐρίσκουμεν τὴν μὲν Ἀγχυραίου συγχωνευθεῖσαν τῇ τῆς Χειμάρρας, τὸ δὲ Γραδίσκιον (Γαδίσκι) τῇ τῆς Δουίνουπόλεως, τὴν Φοινίκην τῇ τοῦ Δελδίνου κτλ. Ἀπολείπεται οὖν ἡ τῆς Δωδώνης παροικία ταύτην δὲ οὐκ ἀλλὰ οὐκ ὁριστέον εἴη ἐν τῇ ἐκτεταμένῃ τῶν Ἰωαννίνων δικαιοδοσίᾳ. Περὶ τῆς ἐπισκοπῆς Δωδώνης κατ' ἐκρίθειαν οὐδὲν γνωρίζομεν ἐκ ποίας Συνόδου καὶ ἐπὶ τίνος αὐτοκράτορος ἐγένετο ὁ δὲ ἐπισκοπικὸς ναὸς κατὰ φυσικὸν λόγον ἀντικατέστησε τὸν ναὸν τοῦ Δωδωναίου Διός. Ἐκ τῶν Βυζαντινῶν μαθάνομεν ὅτι ἡ ἐπισκοπὴ τῆς Δωδώνης μνημονεῖται μέχρι τῆς ἑκτῆς ἑκατονταετηρίδος (Γ. Χ. Χασιώτου Πραγμ. περὶ Δωδώνης, 118—119), καὶ κατ' ἄλλους μέχρι τοῦ Η' καὶ Θ' αἰῶνος, ἐνθα ἐκτίσθησαν τὰ Ἰωαννίνα, ἀλλὰ ὅτι μνημονεῖται ἡ Δωδώνη δὲν ὑπάρχει ὡς ἐντελὲς ἐξηγηθεῖσα, ὑπερμεσότης τῆς ἑκτῆς ἑκατονταετηρίδος (Πραγμ. περὶ Δωδώνης, Ἀραβ. σελ. 32—33), ἐπὶ τῆς εἰσβολῆς τῶν Γότθων τοῦ Τοτίλα 551 ἀπὸ Χριστοῦ, οἵτινες ἐισβαλόντες εἰς τὴν Ἡπείρον ἀνέβησαν καὶ μέχρι τῆς Δωδώνης, καὶ μετὰ ταῦτα ἐν οὐδεμιᾷ συνόδῳ οὔτε οἰκουμένη, οὔτε τοπικῇ, καὶ ἐν οὐδενὶ ἐπισκοπικῷ γράμματι ἡ ἐπισκοπὸν ἐκίδει λέγεται περὶ αὐτῆς οὐδὲν. Τερσίλλης ὁ γραμματικὸς, ὁ κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἑκτοῦ αἰῶνος ἀκμάσας, ἀναφέρει ἐν τῷ Συνεκτικῷ τὴν πόλιν Δωδώνην μετὰ τὴν Νικόπολιν μητροπόλιν τοῦ 16' αἰῶνος τοῦ βυζαντινοῦ κράτους κτλ. Ἡ Α. Σεβ. ὁ ἅγιος Ἀμαθείας κ. Ἀνθίος περὶ τῆς ἐπισκοπῆς Δωδώνης δὲν κἀμινε λόγον παντελῶς, οὔτε καὶ περὶ τῶν ἐπισκοπῶν αὐτῆς, οἵτινες ὁσονδήποτε ἀκαταχθῶν ἐν τῷ χρόνῳ, καταλόγῳ τῶν Ἰωαννίνων, παρ' ἡμῶν δὲ δημιούονται οἱ ἐξῆς, οὗς ἡ ἱστορία μνημονεῖται: «Θεόδωρος ἐπισκοπὸς Δωδώνης ἡ παλαιᾶς Ἡπείρου τῷ 197 μ. Χ. κατὰ τὴν ἐν Ἐφέσῳ Σύνοδον. — Φιλόθεος τῷ 372 μ. Χ. κατὰ τὴν ἐν Χαλκιδόνι Σύνοδον. — Θεόδωρος τῷ 431 μ. Χ. ἐν τοῖς

1) Σημ. Ἐρείκια νῦν, πρότερον μητροπολις Ἀγχυρᾶς, Ἀγχυραίου, Ἀντισσοῦς, κατὰ τὸν 120 μ. Χ. Ἐἴτα Ἰουστινιανῷ ὡς περιεβόηται ὑπὸ Ἰουστινιανῷ τῷ 550 μ. Χ. Ἦδη χωρὶς ἐκ 55 οἰκογενειῶν, Σταγόπολις ἢ Ναοπούλα ὀνομαζόμενον.

πρακτικοῖς τῆς ἐν Ἐφέῳ Συνόδου (Ἀραβ. περὶ Δωδώνης 12:6). Οὐράνιος τῷ 516 μ. Χ. κατὰ τὴν συνοδ. ἐπιστολὴν περὶ τῆς ἐν Χαλκιδόνι Συνόδου. — Ἰουλιανὸς τῷ 523 μ. Χ. — Θεόδωρος τῷ 1283 μ. Χ. — Ἰωάννης τῷ 1284. — Μιτροφάνης Γρηγοράς τῷ 1685 ἐκ Δωδώνης καταγόμενος. Οἱ τελευταῖοι οὗτοι τρεῖς εὐρεθῆσαν ἐν ἐτέρᾳ σημειώσει, οἵτινες διετῆρσαν τὸ ὄνομα τῆς Δωδώνης καὶ μετὰ τὴν καταστροφὴν αὐτῆς.

Τῷ Ἰωάννινᾳ πρότερον ἐπισκοπὴν πέμπτη ὄντα ὑπὸ τὴν ἀγιοπάτην μητροπόλιν Νικοπόλεως, ἐν ταῖς μεταγενεστέροις χρόνοις ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ἀνδρονίκου τῷ 1280 ἀνεδείχθησαν μητρόπολις, ἐτιμῆσαν μὲ πολλὰς χάριτας καὶ τίτλων «ὁ Ἰωαννίνων ὑπέρτιμος καὶ ἑξαρχος πάσης Ἠπείρου καὶ Κερκύρας» μεδωδεκα ἐπισκοπίας, τὴν Περίοτερας, τὴν Βελλᾶς, τὴν Ἀγχυμοῦ, τὴν Φοινίκης, τὴν Βουθεωτοῦ, τὴν Δρυνοπούλεως καὶ Ἀργυροκάστου κτλ. — Ἡ ἐκκλησιαστικὴ διοίκησις τῶν Ἰωαννίνων ἀποτελεῖται ἐκ πέντε διαμερισμάτων. Κουβέντων, Ζαγορίου, Μαζακαρίου, Τσομιέρκων, καὶ Τσαρκοβίστας. Ἡ Τσαρκοβίστα ἐφήμεινε, μέχρι τοῦ θ' αἰῶνος ἔκτοτε ἐπισκηνιάσθη ὑπὸ τῆς πόλεως «Σισιόστρουγιού» ἀμασάσης μέχρι τῆς 12' ἐκατονταετηρίδος, διότι τὸ βόρειον τοῦ ἐπιμήματος τρίτου διαμερίσματος ἀπῆλγετο εἰς τὸ ὄμα τῶν Ἰωαννίνων, τὸ δὲ νότιον εἰς τὴν τῆς Ἀρτης ὑποδιοικήσιν τῶν Ρωγῶν (Ἀραβ. 311). Ἀπὸ τῆς ἀναρρήσεως (1285) τῆς ἐπισκοπῆς Ἰωαννίνων εἰς μητρόπολιν τὰ χωρία Τσαρκοβίστας εἰς ταύτην ἀπῆλγοντο ἀνέκαθεν, πλὴν τῶν Ρουσιάντας καὶ Σερζιανδῶν, ἀπὸ ἐτέλων μέχρι τοῦ 1881 ὑπὸ τὴν τῆς Ἀρτης. Ἐκτοτε δὲ ὑπὸ τὴν τῆς Νικοπόλεως, τὸ δὲ Σαῦλι καὶ τὰ περὶ αὐτὸ εἰς τὴν ἐπισκοπὴν Παραμυθίας ἀνέκαθεν. Πάντα τὰ χωρία τοῦ ἀνατολικοῦ καὶ κεντρικοῦ διαμερίσματος τοῦ Ζαγορίου ὥς καὶ τὰ τοῦ δυτικοῦ Ἄνω καὶ Κάτω Σουδενά καὶ Τσερβάρι ὑπάγονται ἀνέκαθεν εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν διοίκησιν Ἰωαννίνων. Τὰ δὲ λοιπὰ 2 χωρία τοῦ δυτικοῦ εἰς τὴν ἐπισκοπὴν Βελλᾶς. Ἐκ θυγγιλίου ὅμως ἀφορῶντος τὴν Λιτοδιάνισταν, Μονὴν τοῦ Σωτήρος κεκμένην ἐν τῇ περιφερείᾳ τῆς πνευματικῆς διοικήσεως τῶν Ἰωαννίνων Παγωνιαῖς καὶ Βελλᾶς, ἐξάγεται ὅτι ἡ δικαιοδοσία τῆς ἐκκλησιαστικῆς παροικίας Ἰωαννίνων ἐπεξετεινέτο καὶ πέραν τοῦ Πατίγκων. Ἐπίσης ὑπάγονται εἰς τὴν μητρόπολιν Ἰωαννίνων καὶ 16 Μοναὶ ἡ τῆς Βοτῆας παρὰ τῇ ἀριστερᾷ τοῦ ΒΑ. κλάδου τοῦ ποταμοῦ Ξορῆκα, ἡ τοῦ Καλωτῆ, ἡ τοῦ Προφήτου Ἠλίου ΜΑ. Μονοθενδρίου, ἡ τῆς Στοῦπενας, ἥτις φημιεταὶ διὰ τὴν θέσιν καὶ τὴν διαύγειαν, τῶν ὑδάτων, ἐν ᾗ προσέρχοντο ἰσχυρίας ἐνεκεν οἱ ἀρχιερεῖς ἡ Μονὴ αὕτη ἐπεσκηνασθεῖσα τῷ 1410 ὑπ' ἀγνώστου, τὸ 1550 ὑπὸ Ἰωάννη τοῦ φιλανθρωπίνου, περιετρίχθη, δὲ τὸ 1780, ὑπὸ τοῦ ἡγουμένου Ἀρσενίου τιτουλαρίου κατόπιν ἐπισκόπου προχειρισθέντος. Τὸ δὲ Συρράκον ἀπὸ ἀμνημονεύτων ἐτῶν εἰς τὴν μητρόπολιν Ἰωαννίνων ὑπάγεται καθὼς καὶ ἡ περιοχὴ Μετσόβου μέχρι τοῦ ἐτους 1659 εἰς τὴν ἐπισκοπὴν τῶν Σταγῶν ἀπῆλγετο. Ἐκτοτε δὲ αὐδελότε εἰσαχθεῖσα εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν διοίκησιν Ἰωαννίνων, περιλαβοῦσα δὲ καὶ τὸ χωρίον «Δερβένισταν»

ἀπετελέσεν ἰδίαν ἐκκλησιαστικὴν ἀρχὴν ὑπὸ ἰδίον πατριαρχικὸν ἑξαρχον. Τῷ δὲ 1810 μνημονεύεται ἑξαρχος Μετσόβου ὁ Λαμπρέτος. Τοῦτο μνημονεύμεν ὥς ἐδῶ νὰ ἐξαγάγωμεν. Ἐνταῦθα παρατηροῦμεν ὅτι ὁ Σεβ. ἅγιος Ἀμασείας καὶ Ἀνθίμος ἀναφέρεται ἐν τῷ χρονολογικῷ τῶν Ἰωαννίνων καταλόγῳ τῷ 879 Ζαχαρίαν τινά (ὅστις ἦν ἐπὶ φωτίον καλὸν ἐν τινὶ Συνόδῳ φησεται «Ζαχαρίου Ἰωαννίνων» (Γ. Χ. Χασιώτου περὶ Δωδώνης 120). Τῷ 1383 — 1387 Ματθαῖος ἀρχιεπίσκοπος Ἰωαννίνων. Ἀρτης καὶ Ναυπάκτου, ἀπεβίωσε τὸ αὐτὸ ἔτος, καὶ εἶχε τὸν θρόνον εἰς τὴν Ναυπακτον (Ἀγαθοεργήματα μέρος α', σελ. 119). Τῷ 1387 Γαβριὴλ (οὗτος καὶ τὸ 1388 ἀναφέρεται). Τῷ 1410 Πρόκλος. Τῷ 1480 — 1484 Νεόφυτος (οὗτος ἀναφέρεται καὶ 1486 καὶ 1487). Τῷ 1500 Νήφων ὁ Μεταξᾶς (μητροπολίτης Ἰωαννίνων, ἐνάριστος καὶ φιλακόλουθος. Κατόπιν Παρθένιος ὁ μικρὸς ὁ ἀπὸ Ἰωαννίνων Ἀδριανουπόλεως ἀναρρηθείς (τὰ Ἀγαθοεργήματα ἐν Ἠπείρῳ, μέρος α', σελ. 45). καὶ Ἰωάννης πατριάρχης τῷ 1549 ἀναδειχθείς ἐξ Ἰωαννίνων. Τῷ 1516 Θεόκλητος (οὗτος καὶ τὸ 1515 ἀναφέρεται ὁ καὶ ὀκτὼ ἐτὶ καὶ μῆνας ἐξ πατριάρχης. Τῷ 1543 — 1546 Νήφων (οὗτος ἦν Ἰωαννίνης). Τῷ 1580 — Ἰωάννης ὁ καὶ 2 ἐτὶ πατριάρχης, ὃν ὁ σεβασμιώτατος κ. Ἀνθίμος ἀναφέρει τὸ 1549). Τῷ 1613 Μανασῆς (ὁ ἀποβιώσας τὸ αὐτὸ ἔτος). Τῷ 1615 Κύριλλος. Τῷ 1618 Παρθένιος (Ἰωαννίνης ὁ μετὰ ταῦτα πατριάρχης. Τῷ 1632 — 1633 Παρθένιος (οὗτος ἀναφέρεται καὶ τὸ 1638 ἦν Ἰωαννίνης, ὁ μετὰ ταῦτα πατριάρχης, ὁ καὶ νεώτερος ἐπιλεγόμενος). Τῷ 1644 Καλλίνικος (οὗτος καθ' ἡμᾶς ἀναφέρεται καὶ τὸ 1647). Τῷ 1670 — 1676 Κύριλλος (οὗτος καθ' ἡμᾶς ἀναφέρεται καὶ τὸ 1665 καὶ 1676 (Ἱερὰ Σκηνώματα τεύχ. ΣΤ', σελ. 63). Τῷ 1686 — 1744 Κλήμης (ἐκ Χίου ἀπαιδευτός, ἀπέθανε τὸ ἴδιον ἔτος). Τῷ 1703 — Νεόφυτος, εἰτα Μελέτιος τῷ 1714 — 1736 Ἱερόθεος (οὗτος ἐλέγετο Πάπης). Τῷ 1736 — 1742 Γρηγόριος (ὁ Βυζάντιος, ὅστις καθ' ἡμᾶς ἀναφέρεται καὶ τὸ 1793 καὶ 1769, ἐξωσθείς). Τῷ 1769 Νεόφυτος (οὗτος ἐλέγετο Σιναιτης ἀναφέρεται καὶ τῷ 1770). Τῷ 1770 Γρηγόριος (τὸ δεύτερον, ἀπέθανε. Τῷ 1776 Παΐσιος, ἀναφέρεται καὶ 1777. Τῷ 1783 — 1799 Μακάριος, εἰτα Κυβερνέου, (οὗτος ἐλέγετο Γιαννοχωρίτης). Τῷ 1799 — 1810 Ἱερόθεος (οὗτος ἦν Νάσιος, εἰτα Εὐρίππου μέχρι τοῦ 1810).

Τῷ 1810 — 1826 Γαβριὴλ (οὗτος ἐλέγετο Γκάγκας Ἰωαννίνης ἀναφέρεται καὶ τὸ 1827, ἐχονυμίσθη καὶ ἐν Λαρίσῃ). Τῷ 1828 Ἰγνάτιος (Ἀγαθοεργήματα μέρος β' 88). Τῷ 1826 — 1830 Βενέδικτος ὁ ἀπὸ Νύσσης (ἦν Βυζάντιος φιλομαθὴς καὶ καλὸς τοὺς δροπούς). Τῷ 1830 — 1835 Ἰωακείμ ὁ β' ὁ ἀπὸ Δρυνοπούλεως (ἦν Χίος ἐξωσθείς τῇ 22 αὐγούστου 1838). Τῷ 1834 Ἰωακείμ ὁ ἀπὸ Σοφίας καὶ Μεσσηνίου ἐξωσθείς τῇ 11 αὐγούστου (οὗτος ἀναφέρεται καὶ τὸ 1840 (Ἀγαθοεργ. μέρος β', σελ. 48). Τῷ 1840 ἡ ἐπισκοπὴ Βελλᾶς προσετέθη τῇ τῶν Ἰωαννίνων μητροπόλει. Τῷ 1845 — 1851 Ἰωαννίκης Ἰωαννίνης, παύσας εἰτα Κρήτης, τελευτήσας (οὗτος ἦν ἐκ Μακρυνοῦ διορισθείς τῇ 26 ἀπριλίου ἐκ τῆς οἰκογεν. Ζάγκου, ἐκπαιδευθείς εἰς Νεφέδες παρὰ τῷ Ἀναστα-

ὁπὸ «Σακελλαρίου», εἶτα ἐν Αἰγίνῃ παρὰ τῷ Γενναδίῳ ἐκείνῳ, οὐ κατέστη ὑπότροφος). Τῷ 1848 Ἰωάναιμ. Τῷ 1869—1889 Σωφρόνιος Χρηστίδης, εἶτα Θεσσαλονίκης Κυζικηνὸς (διορισθεὶς τὸν ἰούλιον ἐν Ἰωαννίνοις (Ἀγαθοεγγύη, π. α' 120). Τῷ 1889 δεκανεβρίου 6 ἡμέρας τοῦ Γρηγορίου Καλλιίδου, ἀπὸ Θεσσαλονίκης, θράκος ἐκ Παγίδου τῆς ἐπαρχίας Ἡρακλείας. Πλὴν τούτων εὗρομεν ὅτι τὸ 1543 ἀπεβίωσεν ὁ ἅγιος Χειμάρας· τίς ὁ ἅγιος Χειμάρας; πιθανόν ὁ Σωφρόνιος ἐπίσκοπος Χειμάρας, Ἰωαννίτης.

Ἐγράφημεν ἐν Δροβιάνῃ, τῇ 21 ἀπριλίου 1893.

ΝΙΚΟΛ. Γ. ΜΥΣΤΑΚΙΑΔΗΣ.

ΑΓΡΟΤΙΚΟΝ ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ.

4

«ὦχ! λάκ! λάκ! λάκ! «καὶ οἶνος εὐφροίνει καρδὴν ἀνθρώπου» λέγει Δαβὶδ ὁ προφήτῃς. Ἀλλὰ δὴ προφήτῃς, προφήτῃς, προφήτῃς, προφήτῃς, δηλαδή μεν ὁ προφήτης, προφήτης, πού λέμε μεις. «Ἐπὶ πλεῖον πλύνόν με. Βρε παιδιὰ δὲν πίνουμε ἀπὸ τῆς ἀνομίας μου» κρασί κρασί κρασί μου. Βλέπεις εἶμαι ποιητῆς καὶ ὀλίγον τι βερκῆς.

Ταῦτα δὲ λέγων καὶ πάλιν τῇ χεὶρ ἐπὶ τῆς ληκύθου προσεκόλλησε καὶ ἔπειν.

Οἱ πάντες διεφθόγγοντο εἰς ἄπλετον γέλωτα ἐπὶ τῇ ἀδολεσχίᾳ καὶ τῷ κωμικῷ αὐτοῦ ὕμνῳ. Οἱ δὲ δύο νέοι ἐκράτουν τὰ στήθη γελῶντες ὅλαις δυνάμεσι.

— Μὰ τί διάβολο ὅλο θὰ πίνης, εἶπον αὐτῷ.

— Βέβαια καὶ θὰ πίνω, καὶ γιὰτὶ νὰ μὴ πίνω; μὴπως ἔγω που νὰ δίνω; ἐφέτος τὰ εἰσοδήματα εἶναι πίνε! τρουμάς καὶ ἂν προφθάσωμεν καὶ θεόσωμεν γρήγορα καὶ βρεῖν ἀκόμα μιά καὶ ζανασπείρωμε, ὅςω σταῶχια! θὰ πάω ἀκόμα μιά γυναικίκα!

Γυναικίκα! κακὸ ζῶο καὶ καλὸ πράμμα, καλὸς σύντροφος καὶ κακὸς διάβολος μὲ τὰ κέρατα μεταμορφωμένος εἰς ἄγγελον γιὰ νὰ μπερδεύῃ τὸν κόσμον. «Πάντα δι' αὐτῆς ἐγένετο καὶ χωρὶς αὐτῆς ἐγένετο οὐδὲ ἓν ὃ γέγονεν. Μὴ πανδρευθῆς, πανδρευθῆκες; «ὃ γέγονε γέγονε» «τὰ γινόμενα οὐκ ἀπογίνονται» «τὰ μικρὰ δὲν ἤθελες τὰ μεγάλα γύρευες τράβη γέρω διάβολε»!

«Βλέπων ὁ Παῦλος, ὅτι ὁ καλὸς αὐτοῦ ἀνεψίος δὲν εἶχε σκοπὸν νὰ παύσῃ οὐλαῶν διέκολεν αὐτὸν λέγων.

Χορεύουσι παιδιὰ; Πάντες ἐπεδοκίμασαν τὴν προτασιν καὶ ἄμ' ἑπος ἄμ' ἔργον. Ἦδη ἡ εὐθυμία ἔλαβεν ἀλλοίαν ὄψιν.

Χορὸς καὶ διλοδοκία.

Ἐσχημάτισαν ἡμικύκλιον καὶ ἤρξαντο ἄδοντες καὶ χορεύοντες συρτόν, εἰς ὃν παιδιόθεν ἀσκαῦνται πάντες οἱ θάλας χωρικοί, ἄρρενες καὶ θήλειαι.

Αἱ φωναὶ καὶ οἱ γέλωτες παρεκάλεσαν πρὸς αὐτοὺς

ἴ) Ὁ β' τμήμα 48, σελ. 844—846.

καὶ τοὺς γονεῖς τῆς Ἀναστασίας, ἡ δὲ παρούσα αὐτῶν κατέστησε μᾶλλον εὐτακτον τὴν διασκέδασιν ἐκείνην. Οἱ νέοι καταγοητευθέντες ἐθεώρουν τὰς ἐρῶντο μὲς κινήσεις τῶν χορευτῶν.

— Πόσον εὐτυχέστεροι ἡμῶν εἰσιν οἱ χωρικοὶ οὗτοι, ἔλεγεν ὁ Ἀρίστης πρὸς τὴν φίλην του. Ὁ παῖς τοῦ χωρικοῦ, εὐθὺς ὡς γεννηθῇ, ἔχει τὸ μέλλον του ὑποσχεσμένον, γινώσκει ὅτι οφείλει νὰ ἐργασθῇ τὴν γῆν, ἵνα προσπορίσῃται τὰ πρὸς τὴν, οὐδὲν ἔχει νὰ σκεφθῇ, ὡς ἡμεῖς, περὶ μελλόντος, οὐδεμίαν ἔχει ὑποχρέωσιν νὰ ἐκπληρώσῃ. Νυμφεύεται νεώτατος καὶ ἀποκαθίσταται. Ἐν ᾧ περὶ τῶν ἐν ταῖς πόλεσι βιοούντων, πρὸ πάντων δὲ περὶ τῶν ποιῶν τινος ἀναπτύξεως, τυγχάντων δύναται τις νὰ εἴπῃ τὸ τοῦ ποιητοῦ:

Τὸ ἐξέχον λογιζέσθαι τῶν κινῶν γυναικῶν αὐτῶν τῶν αὐτοφθοῶν τῶν πρῶταίτιος τινῶν.

Ἡμεῖς σκεπτόμεθα περὶ παιδείας καὶ περὶ τερῶν περὶ δοῦν, περὶ ἀποκαταστάσεως, ἐξ ἀνεύχοντος δὲ ἀνάγκης περὶ προσπορίσεως τοῦ ἐπιούσιου διὰ τῆς ἀναπτύξεως ἡμῶν. Καὶ καὶ γλιχόμεθα ὑπερλοτέρων, καὶ ἐπιθυμοῦμεν πλείωνων βέβαιον ἢ μὴν ἀπὸς ὁ βίος ἀποβαίνει καὶ εἶτα. Ταῦτα πάντα θάνατος διαδέχεται.

Ὁ χωρικός ἀποθνήσκει ἀφίνων εἰς τὰ τέκνα τοῦ τῆν εἰρήνῃ τοῦ καὶ μὴ ἀντισυγῶν περὶ τοῦ τί θέλουσιν ἀποδῇ ταῦτα, ἀποθνήσκει ἡσύχως, πλήρως θρησκευτικῆς πεποιθήσεως, πλήρως ἐλπίδος μελλούσης ἀθανασίας. Ἡμεῖς ἀποθνήσκουμεν ἀμφιβάλλοντες περὶ πάντων, οὐδεμίαν πεποιθήσιν καὶ ἐλπίδα ἔχοντες, οἱ πλείστοι ἀπὸ τὰ τέκνα εἰς τὴν διάκρισιν τῆς τύχης καταλείποντες. Καὶ κατὰ τοὺς ἐπὶ τῆς κλίνης τοῦ θανάτου σκεπτόμενοι, ἂν πράγματι ψυχὴν λεκτεῖται ἀθανάτου, ἢ ἂν μετὰ τὴν βίωσιν τοῦ σώματος ὑπὸ τῶν σκωληκῶν οὐδὲν ἐναπολείπηται ἐκ τῆς ὑπαρξέως ἡμῶν, καὶ τοῦτο μὲν ὡς ἴαν φροδερὸν νὰ παρδεύθωμεν δὲν τολμοῦμεν, περὶ δὲ τοῦ πρώτου ἀμφιβάλλομεν. Τέλος ἀποθνήσκουμεν ἀπείλιδες, μὴ δυνήθεντες εἰς τὸ ἐπιδικάζομενον νὰ φθάσωμεν.

Ἀλλ' ἡμεῖς ὡς ζήτουμεν ὡς οἱ χωρικοὶ οὗτοι, μὴ δὲν ἐπιδικάζοντες, περὶ μηδενὸς περιμύνοντες ἀνεῖς τῆς τύχης τῆς τῷ κόσμῳ συνήθους, εὐτυχεῖς ἐν ἀλλήλοις, ζῶντες δι' ἀλλήλων, ἀγαπῶντες ἀλλήλους. Μήπως ἐν τῇ ἀρρεβίᾳ ἀγάπῃ δυο ὄντων δὲν ἐγκλείται ἡ ὑπάτη εὐδαιμονία;

— Οὕτω καὶ ἐγὼ φρονῶ φιλάττη. Ἀλλ' ἐν τῷ ἀνθρώπῳ ὑπάρχει εὐφυὲς δυνάμις τίς ἀκαταμάχητος, ἡ τῆς ὁρέξεως τοῦ αἰετῆτος εἰδέναι, αὕτη δὲ ἐστὶ τὸ μέσον τῆς προαγωγῆς τῶν λαῶν καὶ τοῦ αἰτίου τῆς καταστροφῆς τῶν λατῶν, διὰ τῆς δυνάμεως ταύτης ἡ ἐπιστήμη μὲν ἀναπτύσσεται, ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι αὐτῇ ἐπιτυγχάνοντες θνήσκουσιν ἀγεῖστοι τῶν σκετικῶν τέρψαν τοῦ κόσμου, διότι ἡλπίζον ν' ἀπολαύσῃ τῆς μερίσσης ἡθικῆς σέφους, οὐκ ἔχοντες τὰ ἀλυτὰ. Καὶ νὰ μὲν ἡ ἀνθρωπότης ὠφελεῖται ἐκ τῶν ἀνακαλύψεων αὐτῶν καὶ ὁσμήρακι προάγεται, τιμῇ δὲ τούτους ὡς μεγάλους